

MINI-REJSEGUIDE TIL HELIKON's FILOSOFISKE KLASSIKERE

Niccolò di Bernardo Machiavelli – blev født den 3. maj 1469 i **Firenze**. Sine historiske og politiske interesser havde han fra faren, Bernardo, der var jurist, sin poetiske åre fra moren, Bartolomea de' Nelli, som forfattede lejlighedsdigte. Navnet "Machiavellus" kan ordret oversættes som "det lille dårlige søm" (af ordene male = dårlig + chiodo = søm + diminutiven -ellus), men det har slået mange sandheder fast.

Hans mest læste værk er *Fyrsten* (1513), der udløste en chok-effekt i samtiden og var en væsentlig årsag til, at han ikke kunne fortsætte sin politiske karriere – stik mod forfatterens egne forventninger. Man kan besøge Machiavellis hus, "Albergaccio" i **Sant'Andrea in Percussina**, ca. 18 km uden for Firenze (fra rutebilstationen ved siden af hovedbanegården tager man rutebilen til San Casciano). I dette hus, der er restaureret og møbleret og ligger idyllisk i det smukke toscanske landskab, skrev han alle sine vigtige værker. Nøglen henter man i restauranten overfor. Den hedder i øvrigt også Machiavelli, ligesom der findes en lokal vin af dette navn.

Niccolò døde i 1527 og ligger begravet i **Santa Croce-kirken i Firenze**. Gravmonumentet bærer de berømte ord: *Tanto nomini nullum par elogium* (Til så stort et navn findes ingen jævnbyrdig gravskrift).

Den første komplette udgave af Machiavellis værker så dagens lys i Firenze i 1782 og var tilegnet Machiavelli-beundreren George Nassau-Clavering, 3. Jarl af Cowper (1738-1789), der havde gjort en stor personlig indsats for at få offentliggørelsen bragt i stand.

Lord Cowper var blevet sendt til hoffet i Firenze af kong Georg 3. og var desuden leder af den store britiske koloni i byen, dertil personlig ven med storhertugen, amatørvidenskabsmand og akademimedlem. Det var også på hans initiativ, at der blev indledt en offentlig indsamling til opførelsen af gravmonumentet i Santa Croce.

Monumentet blev indviet i 1787 og er udført af Innocenzo Spinazzi (død 1798). Den allegoriske figur på sarkofagen forestiller *Diplomatiet*. Indskriften skyldes en vis doktor Ferroni.

Max Stirner – der egentlig hed Johann Caspar Schmidt, blev født den 25. oktober 1806 i **Bayreuth** som søn af en beskeden fløjte- og instrumentmager. Navnet "Stirner" fik han på grund af sin usædvanligt høje pande (Stirn = pande, men det kan også betyde "frækhed", og det fulde navn kan man altså læse som "den maksimale frækhed").

Stirner betegnes ofte som egoismens filosof, det er dog en egoisme ikke i dagligdags, men i filosofisk betydning, hvor "jeg'et" = den virkelige virkelighed. De fleste læser Stirner moralsk, dvs. overfladisk, eller man søger at tie ham ihjel, som f.eks. Marx og Nietzsche.

Hovedparten af sit liv tilbragte han i **Berlin**, hvor man kan besøge hans gravsted på den melankolske, gamle Sophienfriedhof (gå til venstre umiddelbart efter hovedindgangen på hjørnet af Invaliden- og Bergstrasse). Er man i Bayreuth, kan man se en mindeplade på **hans fødehjem Maxstrasse nr. 31**.

Stirner døde i 1856 i yderste fattigdom, og de få af hans ejendele, der blev bevaret, blev senere købt af den sovjetiske stat (Stirner-arkivet findes i **Moskva** på adressen Pusjkinskaja ulitsa nr. 15). Hans hovedværk *Den Eneste og hans ejendom* (1844) er blevet kaldt "den mest revolutionære bog der nogen sinde er skrevet". Den har også givet inspirationen til [Magtens manual](#).

Giambattista Vico – er født i 1668 i **Napoli** som søn af en fattig boghandler. Faren havde sin lille forretning i San Biagio dei Librai nr. 31, en del af "**Spaccanapoli**", **gaden der "spalter Napoli"**, og en af byens mest karakteristiske.

Huset findes stadig, og på fasaden ser man en **mindeplade**. Den er, som der står, opsat i "E.F. XIX" = Epoque Fascista/den fascistiske epoke år 19, altså i 1941, nærmere betegnet den 23. juni, naturligvis på Vicos fødselsdag.

Navnet "Vico" kommer af latin vicus = gade, og man kan godt sige, at det er ganske rammen- de, for meget af det, Vico fortæller i sit store værk *Den nye Videnskab* (1744) om de primitive mennesker og om "menneskedyrene", må han have iagttaget på gaden i Napoli, "et paradis, beboet af djævl", hvor de fleste menneskelige dramaer udspiller sig under åben himmel.

Vico mente, at kun det vi selv skaber, f.eks. religion, myter og samfundets institutioner, kan vi have fuldkommen sikker erkendelse af. Erkendelsen af naturen, som "Gud" har skabt, er af en fundamentalt anden karakter.

Vico døde i 1744, hans gravsted behøver man ikke lede efter, det er for længst forsvundet.